

STJUE de 26 de novembre de 2014, assumptes acumulats C-22/13, C-61/13, C-63/13 i C-418/13

La normativa nacional que dilata la permanència i empara la renovació de contractes temporals sense causa que ho justifiqui, és contrària a la Directiva sobre treball de temps determinat (accés al text de la sentència)

La normativa italiana sobre treball de temps determinat aplicable a l'Administració pública **preveu que aquelles relacions laborals temporals entre un mateix treballador i un mateix ocupador**, que com a conseqüència de la utilització successiva de contractes temporals per al desenvolupament de funcions equivalents **hagin sobrepassat els 36 mesos, es consideraran celebrades per temps indefinit**.

No obstant, **aquesta norma protectora dels empleats exclou expressament de la seva aplicació tant el personal docent como el d'administració i serveis contractat per efectuar substitucions**.

Així les coses, **diversos empleats públics italians que prestaven serveis en escoles públiques van presentar una demanda contra els seus ocupadors** (Ministeri d'Educació i Municipi de Nàpols) sol·licitant el reconeixement de la condició d'indefinitos en haver sobrepassat amb escreix el termini de 36 mesos de servei mitjançant successius contractes temporals. Subsidiàriament, demanaven una indemnització compensatòria.

El TJUE conclou, en una extensa sentència, que la *Directiva 1999/70/CE del Consell de 28 de juny de 1999 relativa a l'Acord marc de la CES, la UNICE i el CEEP sobre el treball de durada determinada s'oposa a la normativa italiana, que autoritza, a l'espera de concloure els processos selectius per a la contractació de personal titular de les escoles de titularitat estatal, la renovació de contractes de durada determinada per cobrir places vacants de docents i personal d'administració i serveis, sense indicar terminis concrets per a la conclusió dels processos i excloent aquest personal de tota possibilitat d'obtenir una indemnització pel perjudici suportat*.

Entre els molts arguments, hi destaquen els següents:

- **No es pot acceptar que les particulars característiques del servei públic d'ensenyament**, configurat com a dret fonamental a l'educació a la Constitució italiana, **comporti una flexibilitat d'una magnitud tal que avaluï la utilització de les relacions laborals controvertides en el present litigi**, malgrat que la població escolar pot fluctuar i en tot cas el servei s'ha d'acomodar a la demanda d'ensenyament.
- **La normativa europea no imposa l'obligació de transformar en indefinits els contractes de treball de durada determinada**, ja que correspon als Estats membres determinar en quins casos s'ha de produir aquesta conseqüència.
- Les disposicions legislatives o reglamentàries nacionals que de manera general o abstracta autoritzen la utilització de successius contractes de durada determinada no s'ajusten al concepte "raons objectives" de la Directiva per sostenir una diferència de tracte entre treballadors indefinits i temporals.
- **La renovació de contractes per atendre necessitats realment permanents no es pot justificar a la llum de l'esmentada Directiva**.